

Петя Дубарова

До утрото

Един далечен фар, като око на гларус,
напълнено със морска светлина,
повика ме при себе си.
Не зная –
да ида или тука да стоя.
Поглеждам към морето.
То люлее и себе си, и хиляди звезди
като златни отпечатъци от пръсти...
То моли ме при него да стоя.
Усещам как и мидите под мене
черупки и треви са ми постлали.
„Постой при нас! Със теб ни е добре!
Ний всички морски тайни ще ти кажем.“
Къде да ида?
Толкова неща ме викът или молят да остана.
Дали при фара или тука да стоя
и с мидите добри да разговарям?
Дали със гларусите бели
или с чайките
да дишам на небето ветровете?
Дали пък да отида там, при рибите,
за да ми покажат своето плуване?
О, тука ще остана чак до утрото
и тихо ще изслушам този разказ
на мидите, постлали гърбовете си.
Не ще забравя да целуна фара
по челото, препълнено от блясъци.
Аз своето присъствие на птиците
поне до утрото ще предоставя.
Не ще обидя аз със отказ рибите
и с тях до утрото ще поиграя.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Аз и морето“, издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5965>]